

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1855-06-26)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1855-06-26)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 341. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000074.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Heiberg, Johan Ludvig, *Fra det Heibergske Hjem,*

Tirsdag, 26. Juni 1855.

Min kjæreste Hanne !

Det var et rart Brev, jeg modtog fra Dig igaar. Det opmuntrede baade mig selv og min Moder, hvem jeg forelæste Noget deraf. Især Samtalen med Tyroleren morede hende, og da jeg havde læst den til Ende, gav hun et nyt Beviis paa Naivetet, idet hun spurgte : » Hvad købte saa Hanne ? « Jeg svarede hende, at videre gik Historien ikke. Spørgsmaalet kommer ikke fra mig, thi i min Mund vilde det være udelicat ; i hendes er det kun naivt.

løvrigt gjør det slette Veir ogsaa sin Indflydelse gjældende paa vor Correspondance. Dampskibene ankomme for sildigt. Ogsaa igaar fik jeg ikke Dit Brev før henimod den Tid, da jeg skulde gaae ud at spise. Jeg fik derfor ikke skrevet igaar, og maa nu jage for at faae disse Linier bort i rette Tid.

Visselig tænkte jeg den 21. Juni paa Hveenstouren. Tils. 342næste Aar, naar det er vort Sølvbryllup, vil det runde Tal af 10 Aar være forløbet siden Hveenstouren.

Bestemmelsen har stedse været, at der i Theatrets Loger skulde staae Lænestole i Stedet for Bænke. De blive magelige og skrues fast i Gulvet, saa at man ikke ved at flytte dem kan indskrænke sine Naboers Plads. Men om det for iaar kommer istand i meer end første Etage, kan man endnu ikke vide. — Den yngre Wiehe har jeg hidtil ikke seet. 1) Jeg veed ikke, om det er af Hensyn til Broderen, eller af hvad anden Grund han ikke har været hos mig. Men kommer han ikke af sig selv, er det jo et Tegn paa, at han ikke vil indlade sig med mig, og jeg kan da ikke gjøre det første Skridt.

Det glimrende Phænomen, at Poesien har frembragt Folkesagn, er da blevet til Vand, som man siger. I Onsdags paa Sølyst nedslog Conferensraad Bræstrup ubarmhjertigt — ret med en Politistok — mine Indbildninger. Han forsikkrede, at det omtalte Huus paa Stevns havde, saa længe han kunde huske, baaret Navn af Karens Huus. Da jeg blev flau over dette Resultat, meente Andræ, at det netop saaledes var langt mere til min Ære, thi jeg havde da havt en Inspiration, hvorved jeg havde seet Virkeligheden. Men jeg protesterede mod at have havt en saadan Inspiration, og i det Hele mod at kalde slige Syner Inspirationer, da de snarere maae henregnes til de sygelige magnetiske Tilstande, og i dem har jeg aldrig befundet mig, og aldrig villet befinde mig. Men nu maatte jeg skamme mig ved at læse Dine Ord, at en Digter er som en Gud, der kun behøver at sige : Bliv til Liv ! — Dette gjælder paa en Maade mere om Skuespillernes Kunst, som frembringer virkelige levende Billeder. — At Du gaaer ud af mine gamle Stykker er imidlertid værre for dem end for Dig, som har begrundet deres Lykke, og som har paatrykket dem det Præg, der gjør det muligt at byde Publicum dem igjen med forandret Besætning, med hvor meget Held, maa Tiden vise. Men vist er det, at naar saadanne gamles. 343Stykker, hvis Navne Du saa væsenligt har bidraget til at forskaffe en god Klang, fremdrages paany, men udførte af Andre, saa er [det] dog for en stor Deel denne Klang der endnu ledsager dem, og Du kan saaledes endnu komme til at beundre Dig selv i Jfr. Larcher. Mange troe, at dersom » Qvækeren og Dandserinden « havde været et nyt Stykke, vilde man have været henrykt over Jfr. Larcher ; 1) det er muligt, men jeg troer, at man ikke vilde have været henrykt over Stykket, dersom dets gamle Renommee ikke havde været til og ledsaget Fremstillingen deraf, ligesom et Accompagnement.

Martensen har jeg ikke seet siden sidst, men jeg skal med det Første give ham Beretningen om Dit Sammentræf med Hr. Løventhai.

Igaar Aftes stod en lang Artikel i Berlings Tidende om mine Stridigheder med de opsætsige Skuespillere i forrige Saison. 2) Den er næsten ganske skreven i min Faveur, og det vil vist mere Dig at læse hvad der staaer om Høedt, Wiehe, Nielsen og Dig selv ; jeg vilde derfor have klippet den ud og sendt den, i dette Brev, men vil dog nu opsætte det til mit næste Brev, da jeg dog nok vil læse den igjen med større Opmærksomhed, og see, om der dog ikke er et Par Punkter, som jeg burde berigtige, saasom den gamle Klage i Anledning af Jfr. Lehmann.

Igaar traf jeg paa en Restauration Georg Carstensen. 3) Han kom ganske ydmygt og frygtsomt hen til mig, ligesom tvivlraadig, om han skulde tale til mig. Da jeg mærkede hans Forlegenhed, gav jeg ham Haanden og talte venligt til ham. Han tog da Plads ved mit Bord, og i Slutningen af Maaltidet bad jeg ham drikke en Flaske Champagne med mig, til Erindring om hans Debut som Tivolist, da han paa Falster gjorde Vauxhall paa vor Bryllupsdag. Jeg tænkte ved mig selv : » Det er skjönt at see to store Mænd klinge sammen uden smaalig Jalousie. « 4) Dog, det er sandt, vi klinkede ikkes. 344Det er jo nydeligt af Opvarningspigen i Badet at glæde sig saaledes over Din Gjenkomst. Saadanne smaa Træk have et velgjørende Indtryk; det er, som om man gjenfandt Hjemmet paa det fremmede Sted.

Igaar forlod Christensen os, og den nye Tjener, som hedder Berthel Petersen, kom. 1) Jeg haaber, vi skulle blive fornøiede med ham.

Maalet af Vinduerne skal Du faae i næste Brev.

Tag nu, min kjæreste Hanne, for denne Gang tiltakke med disse Hastværkslinier, som Tiden nu nøder mig til

Heiberg, Johan Ludvig, *Fra det Heibergske Hjem,*

at slutte. Jeg vil gjerne bekjende min Synd, at jeg har forsovet mig lidt imorges. Førrige Gang stod jeg op lidt efter Kl. 7, for at faae skrevet til Dig, men det forstaaer sig, op ad Dagen blev jeg saa søvnig, at jeg maatte tage mig en Eftermiddagsluur.

Tusinde Farvel ! Jeg gjør Tyrolerens Afskedsord til mine, og siger dem, som han, ikke tankeløst, men med Bevidsthed om, hvad der ligger i dem.

Din hengivne
J. L. Heiberg.